



Република Србија  
АПЕЛАЦИОНИ  
СУД У БЕОГРАДУ  
Кж1 1079/21  
17.12.2021. године  
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Зорана Савића, председника већа и судија Здравке Ђурђевић и Маје Илић, чланова већа, са судијским помоћником Снежаном Миленковић као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 2 у вези са ставом 1 КЗ и кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног, адвоката Станислава Николића, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду К.бр.839/21 од 14.10.2021. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, дана 17. децембра 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

**УСВАЈАЊЕМ** жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Станислава Николића, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.839/21 од 14.10.2021. године само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду окривљеном АА за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 2 у вези са ставом 1 КЗ и за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом одредаба члана 4, 42, 54, 56, 57, 60, 64, 65 и 66 КЗ, изриче **УСЛОВНУ ОСУДУ**, тако што задржава као правилно утврђене појединачне казне затвора у трајању од 4 (четири) месеца за кривично дело из члана 348 став 2 у вези са ставом 1 КЗ и од 3 (три) месеца за кривично дело из члана 246а став 1 КЗ и **јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци** и истовремено одређује да се утврђена јединствена казна затвора у трајању од 5 (пет) месеци неће извршити **уколико окривљени у року од 2 (две) године** не учини ново кривично дело и задржава као правилну одмерену новчану казну као споредну, у износу од 20.000,00 (двадесет хиљада) динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде, док се у преосталом делу жалба браниоца окривљеног **ОДБИЈА** као неоснована и у непреиначеном делу првостепена пресуда **ПОТВРЂУЈЕ**.

## Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К.бр.839/21 од 14.10.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 2 у вези са ставом 1 КЗ и кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ. Суд је окривљеном за кривично дело из члана 348 став 2 у вези са ставом 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од четири месеца а за кривично дело из члана 246а став 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од три месеца, па га осудио на јединствену казну затвора у трајању од пет месеци, с тим што ће се изречена казна извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у ..., улица ... бр. ..., без електронског надзора. Уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора.

Суд је окривљеног осудио на новчану казну, као споредну, у износу од 20.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде. Ако окривљени не плати новчану казну у остављеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан затвора.

Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то три метка за аутоматску пушку калибра 7,62x39мм и један пиштољски метак калибра 9x19мм, као и 1,96 грама канабиса, који су одузети по потврдама о привремено одузетим предметима УКП СБПОК бр.16/20-2 и 16/20-3 од 12.03.2020. године.

Окривљени се на основу члана 264 став 4 ЗКП ослобађа плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног, адвокат Светислав Николић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да жалбени суд побијану пресуду преиначи на тај начин што ће окривљеном изрећи ослобађајућу пресуду, или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр.1170/2021 од 14.12.2021. године, предложио је да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Николић Станислава, одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди у целости.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 1 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, на којој је размотрио списе заједно са побијаном пресудом и изјављеном жалбом и мишљењем Апелационог јавног тужиоца, па је по оцени жалбених навода и предлога,

нашао:

- жалба је основана само у делу одлуке о кривичној санкцији.

По оцени Апелационог суда, првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка на коју бранилац окривљеног у жалби указује, јер је изрека побијане пресуде разумљива и јасна, садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела у питању, није противречна сама себи, нити својим разлозима, а у образложењу исте о свим одлучним чињеницама дати су довољни и правилни разлози, који не садрже било какве противречности, нити пак постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Суштину жалбених навода браниоца окривљеног представља побијање правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања и с тим у вези примене кривичног закона, па се у том смислу у жалби инсистира на томе да није на несумњив начин утврђено ко све користи спаваћу собу у којој су пронађени опојна дрога и меци, оспорава закључак суда да је окривљени потписом на потврдама о привремено одузетим предметима фактички признао да предмети припадају њему и да су били у његовом притежању, и да нема других доказа који би поткрепили став првостепеног суда да је његов брањеник извршио дела која су му стављена на терет, те да је требало да се примени начело *in dubio pro geo* и његов брањеник ослободи од оптужбе.

Апелациони суд је ценио изнете жалбене наводе и нашао да исти нису основани. По оцени овог суда, правилно је првостепени суд свестраном оценом и анализом свих изведених доказа током поступка, ценећи их како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, утврдио чињенично стање ближе описно у изреци пресуде.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, првостепени суд је дао уверљиве разлоге због чега исказ сведока ББ, супруге окривљеног, не прихвата у делу где наводи да марихуана не припада њеном супругу, јер се ради о њеној претпоставци, а не сазнању, а притом је претходно изричито тврдила да не зна чија је марихуана која је пронађена, а не прихвата ни у делу у коме се изјашњава о томе ко користи собу у којој су пронађене марихуана и меци, јер она тврди да спаваћу собу користе и њихови синови као дневну, док окривљени тврди да собу користе само њих двоје као спаваћу, у ком делу су њихови искази контрадикторни. Осим тога, окривљени је тачно навео где су се и у чему налазили меци, док је сведок ББ тврдила да су исти дедени и да су се налазили на месту које се разликује од места о коме говори окривљени и где су пронађени, због чега ни у овом делу првостепени суд правилно није прихватио њен исказ у овом делу.

Такође је првостепени суд дао у свему прихватљиве разлоге због чега је одбрану окривљеног оценио као неуверљиву и срачунату на избегавање кривице, имајући у виду да је на главном претресу у пар наврата наводио да је погрешно разумео питање када би му биле предочене разлике у изјавама по питању отварања бифеа, односно комодe и ко све користи собу, као и да је нелогично да спорни предмети припадају његовом покојном оцу и да ни четири године након смрти оца нису видели шта се све

налази у комоди и соби коју користе, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе браниоца окривљеног, којима у суштини износи сопствену оцену изведних доказа и указује да се у радњама његовог брањеника не стичу битни елементи кривичних дела која су му стављена на терет и с тим у вези оспорава и правилност примене кривичног закона, но другостепени суд налази да су исти без основа и без утицаја на другачију одлуку у овој кривичноправној ствари, јер је првостепени суд у довољној мери расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за свој закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Према томе, чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању правилно је и потпуно утврђено а квалификацијом противправне делатности окривљеног АА по члану 348 став 2 у вези са ставом 1 КЗ и члану 246а став 1 КЗ, закон је правилно примењен, о чему је првостепени суд у пресуди дао уверљиве разлоге које и овај суд у свему прихвата.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, имао у виду све околности из члана 54 КЗ. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног, првостепени суд је правилно узео у обзир коректно држање окривљеног пред судом, да је породичан човек, отац троје деце и да до сада није осуђиван, док отежавајућих околности није било.

Међутим, основано се жалбом браниоца окривљеног указује да је првостепени суд дао недовољан значај олакшавајућим околностима, јер по оцени овог суда исте указују да се може очекивати да ће упозорење уз претњу казне довољно утицати на окривљеног АА да више не врши кривична дела и да према њему није неопходно применити казну затвора. Стога је Апелациони суд, применом одредаба члана 4, 42, 54, 56, 57, 60, 64, 65 и 66 КЗ, окривљеном изрекао условну осуду, којом му је задржао као правилно утврђене, за извршено кривично дело из члана 348 став 2 у вези са ставом 1 КЗ казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, а за извршено кривично дело из члана 246а став 1 КЗ казну затвора од 3 (три) месеца и јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, и одредио да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 2 (две) године не учини ново кривично дело. Како је за кривично дело из члана 348 став 2 КЗ прописана и новчана казна као споредна, Апелациони суд је оценио да је новчана казна у износу од 20.000,00 (двадесет хиљада) динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде, на коју је окривљени осуђен првостепеном пресудом правилно одмерена.

По налажењу овог суда, изречена условна осуда на јединствену казну затвора од 5 месеци са роком проверавања од 2 године и новчана казна у износу од 20.000,00 динара, сразмерне су степену кривице окривљеног и тежини кривичних дела и као такве нужне и довољне да се према окривљеном у потпуности оствари сврха кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

На основу свега напред наведеног, применом члана 459 и 457 Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

**Записничар**

Снежана Миленковић, с.р.

**Председник већа-судија**

Зоран Савић, с.р.

За тачност отправака  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић